

mot; ja teie väetimad kapsed minge ka seilega. (§. 454), aga te e Beikjed ja Pu doloju sed peawad seie paigale jáma. Moses ütles: Meie Lojusied peawad meiega Seltsis minnema, ja mitte ühe Sõrgagi ei pea. Järrel jáma, seit neist peame meie ommad Obwrid ja Po etamisse. Obwrid (§. 43); móima Jehowale, ja meie ei tea mitte, miss suggused meie peame móima Jehowat tenuida, enne kui meie senna same.

§. 459. Selle Kõnne peale trikkastas Runningas rägge, ja käskis Mosest minna õmma Silmi eest árra, ja ütles: Hoja enast, et sa mitte ennam mo ette ei tulle, seit mil Pával sa minno Sulmad nád, pead sa surrema. Moses ütles Runningate: Sa olled ðiete räkinud; minna ei tebba so Silmi ette mitte ennam tulla; aga Feit need sinno Sullased, kes siin seiswad, need peawad minno sure tulema, jalmb ette kumardama, ja ütlema: Minne nüüd aga:

süt:

süt Maalt árra, sinna ja Peik se Rahwas, mis so járrel käib: ja süs tahhan ma nendeega wåljaminiää Egiptusse Maalt.

§. 460. Moses teadis mis Jummal veel tahtis tehha, sepárrast mois ta nenda rákida Runninga ees; ja temma läks árra Barao jurest sure Vibhaga. Ja Jummal käskis tedda rákida Israeli Rahwa kuuldes, et nemmad iggaüks piddid laema Egiptusse Rahwalt, Mehhed Meeste Räest, ja Maesed Maeste Räest, keksugru Höbbe ja kuld-Riisto, ja Riveid, omma Poegade ja Tüttarde Selga pañna, Jehowa Pühha piddada. Ja Rahwas teggid nenda; ja Jehowa satis neile Armis Egiptusse Rahwa jurest, et nemmad neilt Peik rohkesti said, seit Moses olli wägga suur ja kulus Mees keige Runninga Eenride ja keige Egiptusse Rahwa Melest; ja nemmad ei arvand sedda, et nemmad neist piddid üma jáma.

X 2

§. 461